

Alon diel ôsmy

Cesta do Skálie

Počas temnej noci putovala trojica jazdcov po starej prašnej ceste, ktorá križovala lúky. Zamračená obloha zakrývala mesiac aj hviezdy. Kone kráčali v tesnom zástupe lenivo a so spustenými hlavami.

Alon sotva v tme videl na niekoľko krokov pred seba. Za ním sa držala Sarita a ako posledná išla netopieria žena Vesa.

Čochvíľa ho zmorí neznesiteľná únava. Nevládal sa držať v sedle už ani silou vôle. Zahmlievalo sa mu pred očami. Išli bez prestávky odkedy ušli zo starého hradu. Zas a znova utekali pred démonmi. Oťaž mu vypadla z rúk.

Celý svet sa zatočil. Zošuchol sa zo sedla ako mŕtvola. Dopadol do trávy.

Ostalo ticho a obklopila ho čierna prázdnota.

Počul akýsi ženský hlas. Volal ho. Ozýval sa nekonečnou temnotou.

„Alon... Alon, počuješ ma?“

Spoznal ho. Patril čarodejnici lesa. Volala sa Tera, toľko si pamätal. Vybavil si aj jej výzor. Krehké ženské telo zakrývali len ľahké zelené šaty.

„Alon,“ oslovila ho znova.

„Som tu,“ odpovedal napokon. Bolo to tak zvláštne. Nemal hmotné telo. Existoval len ako duša, ktorá sa plaví neznámym prázdnom. „Čo chceš?“

„Cítim, že sa ti podarilo utiecť. Démonické energie sú zvrátené. Musíš si dávať pozor.“

„Pozor na čo?“

„Na pána pekiel, ktorý v tebe drieme.“

„Čo to hovoríš za nezmysly?“ čudoval sa.

„Drahý Alon, keď hľadiš do temnoty, tak aj temnota hľadá do teba. Dávaj si pozor.“

„Ale... Ale ja som obyčajný muž.“

„Musíš prísť do Skálie čím skôr. Čakáme na teba.“

Jej slová sa niesli celým snovým a prázdny svetom. Všetko sa otriaslo a rozmazalo ako šmuha na obraze maliara.

Prebudil sa do tmy. Ležal na akejsi mäkkej podstielke v stane. Pozviechal sa, odhrnul záves a vyšiel von na čerstvý vzduch.

Vládla hlboká noc. Nachádzal sa v provizórnom tábore, ktorý obkolesovali vysoké drevené palisády. Neďaleko horel praskavý oheň, ktorý vrhal na okolité stany teplé svetlo.

Zhlboka sa nadýchol chladného vzduchu. Vydýchol hustý obláčik pary.

Teplu ohňa ho lákalo ako muchu svetlo z lampáša. Len čo vstúpil na žiaru plameňov všimol si ako na pni sedí osamotený muž v oceľovom brnení. Nad hornou perou sa mu vynímal elegantný fúz. Jeho strhaná tvár a smutné oči našepkali, že ho trápia temné myšlienky a hľadá odpovede v pohľade do žeravej pahreby.

„Ach, Alon,“ oslovil ho muž. „Sadni si. Zohrej sa pri ohni.“

„Barón?“ čudoval sa Alon. „Barón Herald Steman?“

Muž v brnení prikývol. „Tak je. Naše cesty sa znova skrížili.“

Alon si sadol na hrubý peň. „Ako som sa sem dostal?“ opýtal sa. Spomínal si veľmi matne na jazdu koňom.

„Najedz sa,“ hovoril barón. „Tam na zemi je drevená miska. Rovno pri tvojich nohách. Je tam chlieb a upečené mäso zo svine. Čaká len na teba. A hentam vedľa je voda.“

„Ďakujem,“ odvetil Alon. Vzal misku a začal na napchávať. Až teraz si uvedomil aký je hladný. Koľko už nejedol? Tlačil do seba mäso tak rýchlo, až mu vypadávalo z plných úst.

„Vidím, že ti chutí,“ povedal Herald Steman. „A myslím, že si zaslúžiš vysvetlenie. V pokoji sa najedz a ja ti poviem, čo sa stalo.“

„Mhm,“ zamrmľal Alon a prikývol.

„Naša hliadka vás objavila v noci neďaleko lesa. Teba, Saritu a tú zvláštnu ženu s rohmi na hlave a krídlami. Nikdy som nič také nevidel. Ľudia ju chceli upáliť, že je to démon, ale Sarita upokojila situáciu. Mali ste šťastie. Dlho by si nevydržal a vaše kone boli na smrť unavené a vyhladované.“

„No,“ povedal Alon a prehltol sústo, len aby si do úst natlačil ďalšie.

„Musím sa priznať, že som ťa najskôr nespoznal. Si tak chudý a bledý, ale verím, že sa dáš rýchlo dokopy.“ Barón si povzdychol. Zobral poleno a prihodil ho do ohňa. Jeho brnenie pri tom pohybe zacinkalo. „Pamätáš sa na tých démonov, ktorí nás prepadli? Podarilo sa mi utiecť. Všetci moji rytieri tam padli v boji a ja som ušiel ako zbabelec. Nedokážem s tým pocitom žiť. Môj kôň zomrel počas úteku. Umrel za jazdy. Uštvál som ho.“ Neprítomne sa pozeral do plameňov, akoby v nich videl útechu. „Natrafil som na skupinu utečencov a vojakov. Pridal som sa k nim a vybudovali sme tento tábor. Situácia bola zlá. Démoni boli všade. Po nociach sme počuli ich šialený krik. Nemali sme jedlo. Udiali sa strašné veci. Až sa jedného dňa démoni stiahli do úzadia. Konečne sme mohli loviť. Vrátili sa do lesov aj divé zvery. Tak sme ulovili aj túto sviňu, ktorú si práve dojedol.“

Alon odložil misku na zem. Zobral mech s vodou a celý ho vypil. „Ách,“ odľúkol si spokojne.

Barón pokračoval v rozprávaní: „Sarita nám povedala, že ste zabili býčieho démona. Musím povedať, že si tvrdý muž, Alon. To by vysvetľovalo, prečo sa démoni stiahli.“

„Býčí démon,“ zamrmal si popod nos Alon. Spomienky sa mu vynorili v hlave. „Áno, spomínam si. Videl som armádu démonov. Utekali sme pred nimi na koňoch.“

„Je to zvláštne,“ pokračoval Barón. „Zdá sa, že cesta do Skálie je voľná a to vďaka tebe a Sarite. Už niekoľko nocí nebolo po démonoch ani stopy. Všetko do seba zapadlo, keď sme vás objavili.“

„Musím sa tam dostať,“ riekol Alon. „Do Skálie.“

„Vyrážame hneď zajtra.“

„Koľko som vlastne spal?“

„Našli sme vás včera v noci. Takže celú noc a celý deň.“

Alon sa obzrel okolo. Nikde nevidel žiadnych ľudí. „Kde sú všetci? A kde je Sarita a Vesa?“

„Všetci už spia. Skoro ráno vyrážame na cesty. Dnes večer sme pri západe slnka upiekli sviňu. Najedli sme sa a tábor sa zhodol na tom, že ráno vyrazíme do mesta. Ja som tu čakal na teba. Niečo mi hovorilo, že sa zobudíš.“

„Cítim sa lepšie,“ zhodnotil Alon.

„Život je zvláštny,“ prehovoril barón Herald Steman. „Tá netopieria žena veľa rozpráva. Povedala mi ako ste zabili nejakú starú, vypálili hrad a zabili býčieho démona. Jedného dňa som na rytierskom turnaji obklopený dámami a za pár dní sedím na pni pri ohni a všetci moji priatelia a spolubojovníci sú mŕtvi. Svet pohltili démoni. Kto by to bol býval povedal?“

Alon pokrčil plecami. „Tiež tomu nerozumiem.“ Pred očami mi preblysli obrazy umučených ľudí, ktorých objavil hlboko pod hradom.

Cítil, akoby mu niekto, alebo niečo, hrabalo v pamäti. Skoro ako cudzia prítomnosť hlboko v ňom. Mohla to byť čarodejnica lesa, ktorá sa dostala do jeho snov? Nie, toto nebola ona. Z temnoty na neho hľadel pár žiarivých červených očí. Pozerali priamo do jeho duše.

Krátko ticho prerušilo praskanie ohňa.

„Si v poriadku?“ spýtal sa ho barón.

Alon sa otriasol a zašepkal: „Keď hľadáš do temnoty, tak aj temnota hľadá do teba.“ Tieto slová mu povedala Tera v sne tesne predtým ako sa zobudil.

„To je pravda,“ prikývol Herald Steman. „Moju myseľ taktiež ťažia spomienky posledných dní. V tábore je jedno malé dievča. Má asi sedem rokov. Prišlo o rodičov. Staralo sa o túlavého psa, ktorý sa pridol k utečencom. Jedného dňa ten pes zmizol. Ľudia z tábora ho zabili a upiekli, aby mali čo jesť. Dievča plakalo, lebo mu povedali, že pes ušiel. A vieš čo? Večer jej dali na tanier kus upečeného mäsa. Hádaj, odkiaľ to mäso bolo?“

Alon len neveriacky pozerol, no nepovedal nič.

„Z jej psa. Dievča plakalo, lebo sa jej stratil pes a pritom ho jedla bez toho aby o tom vedela. Taká zúfala bola situácia. Ľudia umierali od hladu.“ Barón si nahlas vzdychol. „Milosrdné klamstvo. Jedli sme uvarené kože zo sediel a každú noc sa báli, že nás vyvražia démoni. Nechýbalo veľa a ľudia by sa začali žrať navzájom. Hlad ťa dovedie k šialenstvu. Pozeráme sa temnote priamo do očí, Alon, priamo do očí.“

„Tak je,“ prikývol.

Barón vstal. Zdalo sa, že oceľové brnenie mu je príťažké. Očividne zoslabol. Na tele aj na duchu. Vôbec sa nepodobal na toho hrdého muža, ktorý velil rytierom.

„Idem,“ povedal Herald Steman. „Pokúsím sa zaspáť. Ráno vyrážame.“ Otočil sa a odišiel. Stratil sa v tme medzi stanmi. Jeho poloha sa dala určiť len podľa cinkania, ktoré vydávalo jeho brnenie.

Alon ostal pri ohni sám. Chvíľu do neho len tak neprítomne hľadel a snažil sa utriediť si myšlienky. Pozoroval plamene. Tancovali, vlnili sa a hriali ho na tvári.

Potom vstal a odišiel do stanu. Zvalil sa na podstielku a zaspal.

Skoro ráno sedel Alon na koni a z jeho chrbta sa pozeral na utečencov, ktorí sa zbiehali pred drevenými palisádami. Napočítal dvadsať mužov, desať žien a jedno malé dievča. Akú šancu dostať sa do Skálie mali títo otrhaní a unavení nešťastníci, keď sa to nepodarilo ani rytierom?

Pár mužov nieslo za opaskami sekery, či nože. Ženy niesli vaky so zásobami. Pripomínali obyčajných roľníkov. Akurát barón vytŕčal vďaka svojmu oceľovému brneniu.

Nemohol si pomôcť, no zdalo samu, že sa na neho utečenci pozerajú s akousi nenávisťou v očiach a pravdepodobne preto, že on sedel na koni a oni museli zdolať cestu do Skálie pešo.

„Som rada,“ ozval sa hlas, „že si v poriadku.“

Alona to vytrhlo z myšlienok. Obzrel sa a všimol si, že sa vedľa neho pristavila Sarita na svojom koni.

„Cítim sa lepšie,“ odvetil Alon.

Sarita prikývla.

„Vraj si im povedala, že sme zabili býčieho démona,“ pokračoval Alon.

„Áno.“

„Vedia o zlatom svetle?“

„Vedia,“ spustila Sarita. „Musela som im ho ukázať. Keď nás našli boli nedôverčiví. Chceli zabiť Vesu.“

Netopieria žena k nim nemotorne pristavila svojho koňa. „Pf,“ pridala sa a mávla rukou. „Mňa

zabiť nemôžu. Nedám sa. Toto náhodou viem. A ten muž v oceľovej schránke by to nedovolil. On to tu drží pokope. Keby tu nebol, celý tábor by sa pohádal a pozabíjal. Tak je. Toto náhodou viem.“

Alon sa zapozeral na baróna. Práve čosi vysvetľoval skupine utečencov. Rozhadzoval pritom rukami a neustále ukazoval kamsi medzi stromy. Organizoval obranu v prípade útoku. Aj keď hĺstka týchto zúfalých mužov a žien by proti démonom nemala veľkú šancu.

Potom gestom ruky privolal trojicu na koňoch.

Alon, Sarita a Vesa sa pripojili k skupine utečencov.

„Takže,“ hovoril nahlas barón. „Držte sa pokope. Tuto Sarita, to je tá v hedom rúchu, zaženie démonov zlatým svetlom. Keď uvidíte zlaté svetlo, vtedy treba útočiť. Démoni budú oslabení.“ Herald Steman sa pozrel hore na zahalenú ženu sediacu na koni. „Je tak, Sarita?“

„Áno,“ súhlasne prikývla.

„Dobre,“ pokračoval barón. „Tuto Alon na hneďákovi je skúsený bojovník. Porazil už niekoľko démonov.“

Utečenci si začali čosi šuškať. Zrejme to neboli lichôtky.

Barón ukázal na Vespertiliu. Sedela na koni, špúlila pery a pozerala sa kade tade. „Táto žena zase dokáže vycítiť démonov. Budeme vedieť v predstihu, že sa blížia.“

„Čo keď nás oklame?“ vykrikol niekto z davu.

„Je to tiež démon,“ pridal sa ktosi druhý.

„Hej!“ zakričala Vesa. „Démoni chcú zožrať aj mňa!“

„Len pokoj,“ riekol barón. „Máme spoločný cieľ a to dostať sa živí do Skálie. Cestu máme voľnú a vďaka týmto trom aj skutočnú šancu dostať sa domov.“

Ľudia začali súhlasne kývať hlavami, aj keď o očiach mali istú dávku nedôvery.

„Vyrážame!“ zavelil barón.

Utečenci sa pustili lesom po starej vychodenej ceste. Nechali za sebou relatívne bezpečie tábora.

Postupovali pomaly a bez prestávky takmer celý deň. Podarilo sa im opustiť lesy. Teraz pokračovali cez panenské pahorkatiny pokryté nekonečnými lúkami a alejami stromov. Z temnej oblohy mrholili chladné kvapôčky a znepríjemňovali už tak náročný pochod.

Alon sedel na koni a držal sa na samom konci kolóny. Jemné dažďové kvapky mu padali na tvár. Celý čas premýšľal a takmer ani nevnímal okolie. Dokonca ani koňa neovládal. Nechal ho ísť svojim tempom.

Nemohol sa zbaviť zvláštneho pocitu, že ho niekto pozoruje. Ale nie tam z vonku v skutočnom svete, ale v jeho vlastnom vnútri. Kdesi v hĺbinách mysle vnímal cudziu prítomnosť.

Videl pár červených očí ako na neho hľadajú z tmy. V čiernej temnote dokonca vedel rozoznať obrys postavy. Niekedy sa mu zdalo, že má rohy.

Toto stvorenie sa ukrývalo niekde v ňom, alebo v jeho duši.

„Hej ty,“ oslovil ho niekto.

Alon sa pozrel dole. Vedľa jeho koňa kráčalo malé dievča. Bolo to jediné dieťa medzi utečencami. Určite nemala viac ako sedem rokov.

„Ako sa voláš? Ty si ten Alon?“ spýtala sa ho.

„Áno,“ odpovedal jej.

„Ja som Gitka,“ predstavila sa. „Tak ma volali rodičia. Aj teraz mi tak všetci hovoria.“

„Teší ma, Gitka.“

„Ako sa volá tvoj kôň?“

„Nemá meno.“

„Prečo?“

„Nemal som čas nejaké vymyslieť.“

Dievča pohladkalo koňa. Ten ju takmer ani nevnímal. Kráčal so spustenou hlavou zdalo sa, že mu je všetko jedno. „Budeš sa volať Ťarbo. Tvoj kôň sa odteraz volá Ťarbo.“

„Ha?“ čudoval sa Alon. „Prečo Ťarbo?“

„No lebo tak ťarbavo kráča.“

Alonovi táto detská nevinnosť vyčarovala na tvári nenápadný úsmev. „Chceš sa odvieť na Ťarbovi?“ opýtal sa jej.

„Áno,“ poskočila od radosti. „Chcem, chcem.“

Alon zastavil koňa a zosadol.

„No tak šup,“ chytil malé dievča a vyložil ho do sedla. Nedočiahla do strmeňov a tak jej nohy len tak voľne viseli. „Poriadne sa drž sedla, aby si nespadla.“

Vykročil vpred a jeho kôň začal kráčať popri ňom. V ruke zvieral oŕaž za ktorú ho viedol.

„Ako som teraz vysoko,“ poznamenala sediac na koni.

„No teda.“

Gitka ukázala prstom pred seba na netopieriu ženu, ktorá sedela na koni v strede sprievodu. „Prečo má hentá rohy? A prečo ma krídla ako netopier? Ona je démon?“

„Myslíš Vesu? No, lebo jej narástli.“

„Aha,“ prikývla uznanlivo Gitka. „A tá druhá má stále kapucňu. Veľa nerozpráva.“

„To je Sarita. Asi veľa premýšľa a potom sa jej nechce hovoriť.“

„Aha. No ja tiež veľa premýšľam. Odkiaľ prišli démoni? Prečo nám robia zle?“

„Úf,“ povzdychol si Alon. Ako by mal odpovedať na takúto otázku a ešte keď ju kladie malé dieťa? „No to máš tak. Prišli sem, lebo sú hladní.“

„Prečo si nedajú chlieb? Skúsil im niekto dať chlieb? Alebo koláče?“

„Neviem,“ odvetil stroho Alon. Baval sa na tej predstave, že by niekto démonom dal koláče a bolo by po všetkom.

„Mala som psa,“ pokračovala Gitka. „Ušiel niekam do lesa. Som z toho smutná.“

Alon si spomenul na príbeh, ktorý mu vyrozprával barón pri ohni. „Určite je v poriadku.“ Bolo to milosrdné klamstvo. Ako by jej mal vysvetliť, že utečenci psa zjedli zo zúfalstva?

Gitka len mykla plecami.

„Ako sa ti páči na Ťarbovi?“ Alon šikovne zmenil smerovanie rozhovoru.

„Celkom dobre,“ povedala a utrela si do rukáva dažďové kvapky z tváre. „Odkiaľ pochádzaš?“

„Z ďaleka,“ odvetil Alon.

„A je pravda, že si zabil démonov? Tých veľkých?“

„Pomohla mi Sarita.“

„Aha, aha,“ prikyvovala Gitka, akoby všetkému rozumela.

Ich rozhovor pokračoval ďalej. Alon odpovedal na jej nevinné otázky najlepšie ako vedel. Párkrát ju zložil zo sedla na zem, lebo ju vraj z toho sedenia na koni bolí chrbát. Čo mohla byť pravda, nakoľko sedlo nebolo robené na malé dieťa.

Sprievod utečencov sa zastavil až pred zotmením. Utáborili sa s malom háji plnom stromov pod kopcom. Vesa potvrdila, že necíti v okolí žiadnych démonov a tak si ľudia mohli bezstarostne odpočinúť pri ohni. Jednému lovcovi sa podarilo chytiť bažanta, ktorý sa ako náhodou túlal neďaleko nich. Toľko ľudí sa síce nenajedlo do sýta, ale lepšie ako nič. Ženy zo sprievodu nazbierali na lúke byliny a urobili z nich čaj.

Nálada medzi utečencami sa zlepšila. Niektorí sa dokonca prihovorili Alonovi a Vese. Avšak Sarita si držala odstup a noc prečkala v tieni stromov ďaleko od všetkých.

Druhý deň pokračoval v rovnakom duchu ako ten prvý. Na temnej oblohe viseli zlovestné mračná, ale aspoň nemrholilo ako včera. Všetko sa zdalo byť šedé.

Sprievod utečencov sa konečne dostal na hlavnú lesnú cestu širokú na dva vozy. Táto hlavná opravná tepna smerovala do Skálie. Zväčša bývala plná pcestných a obchodníkov, ale teraz tu nebolo okrem utečencov smerujúcich do mesta ani živej duše. Ľudia sa snažili nervozitu zahnať tichými rozhovormi.

Alon kráčal po vlastných nohách a viedol svojho koňa. V sedle sa húpala Gitka a hmkala si melódiu neznámej pesničky. On ju však vôbec nevnímal. Pozeral sa do tmavých lesov, akoby tam niečo malo číhať.

Sužoval ho veľmi zlý pocit a aby toho nebolo málo zase v mysli videl pár červených očí ako na neho hľadia z tmy. Začínal si myslieť, že sa zbláznil. Akési temné stvorenie sa ukrývalo v hĺbinách jeho mysle.

„Démoni!“ zakričal ktosi.

Alon konečne precitol. Bola to Vesa. Sedela na koni niekde v strede sprievodu. „Tam! Idú odtiaľ! Toto náhodou viem!“ ukazovala na skupinu stromov opodiaľ. „Počkat', nie! Idú zo všetkých strán!“ Celý sprievod zastavil. Muži zovreli svoje sekery a palice. Barón Herald Steman zvieral svoj obojručný meč. Spolu vytvorili kruh okolo žien.

Alon vytasil meč.

Zavládlo ticho. Nepohol sa ani list na strome. Zdalo sa, že sa zastavil čas.

Ozvalo sa praskanie konárov.

Z lesa sa vyrútili dve desiatky znetvorených ľudí s črtami zvierat. Jeden mal rypák ako potkan a chvost, ďalší zase hlavu kozy s ľudskými očami. Vyzerali ako výsledok akýchsi zvrátených pokusov, kde sa niekto pomocou mágie snaží spojiť ľudí a zvery. Syčali a chrčali ako nepričetní. Očividne v nich neostala už ani štipka ľudskosti.

Strhla sa bitka. Znetvorení ľudia sa vrhli na utečencov. Hrýzli a škrabali ako blázniví. Zavládol chaos.

Alonov kôň sa splašil. Postavil sa na zadné. Vytrhol sa svojmu majiteľovi z rúk a začal utekať.

Malá Gitka zletela na zem.

Vrhli sa na ňu dvaja ohavní netvori. Zdrapili ju za nohy a ťahali ju po zemi do lesa ako špinavú handru. Vrešťala od hrôzy. Márne kopala nohami, plakala a kričala.

Ten zúfalý detský nárek Alona pichol pri srdci ako stovka ihl.

Jedného netvora rýchlo prebodol mečom. Druhému presným švihom odťal odpornú potkaniu hlavu.

„Za tebou!“ zakričala Gitka.

Alon sa otočil. Rútil sa na neho ďalší znetvorený človek, ktorý sa podobal na sviňu. Ceril ostré tesáky a z úst mu vytekali sliny. Jeho nos sa premieňal na rypák. Bezduché oči už dávno opustila všetka ľudskosť.

Netvor zaútočil. Alon sa mu uhol len o chlp, no nestrácal chladnú hlavu. Jedným ladným švihom útočníkovi odsekol obe ruky od zápästia.

Znetvorený človek zakrochkal ako prasa pred porážkou, ale to ho nezastavilo. S pahýľmi sa znova vrhol na Alona.

Alon ho naskrz prepichol mečom. Chvíľu sa ešte mykal a kvíkal ako umierajúca sviňa. Potom spadol na zem a prestal sa hýbať.

Bolo po všetkom. Alon sa rozhlíadal. Na ceste sa povalovali nehybné telá netvorov, ale aj utečencov. Bol to hotový masaker. Ľudia nariekali, držali sa za krvácajúce rany a prosili o pomoc. Jedine barón Herald Steman sa zdal byť bez zranenia za čo mohol ďakovať svojmu oceľovému brneniu.

Alon pohľadom vypátral malé dievča. Stála opodiaľ ako prikovaná a v šoku sa pozerala na tú katastrofu. „Gitka,“ oslovil ju a pohladkal po vlasoch. „Si v poriadku?“

Ona len mlčky prikývla.

Pricválal k ním niekto na koni. „Alon!“ zakričala na neho Sarita zo sedla. „Musíme ísť. Vesa cíti ďalších. Kde máš koňa?“

„Splasil sa,“ odvetil jej Alon. Meč odložil do puzdra za opaskom. „Zober Gitku. Ja vás dobehnem. Vyložím ju k tebe hore.“

Malá Gitka oponovala: „Bojím sa. Zase ma zhodí. Nechcem.“

„Všetko bude v poriadku,“ upokojoval ju Alon. „A teraz šup hore. Raz, dva tri!“ Vyložil ju na koňa za Saritu. „Poriadne sa drž.“

Gitka pevne objala Saritu.

Spolu odcválali preč. Pridala sa k ním aj Vesa. Trielili po širokej lesnej ceste a stratili sa z dohľadu.

Teraz nastal čas ošetriť zranených. Tých však bolo málo a tým, ktorým sa dalo pomôcť ešte menej.

Jeden muž ležal na ceste v kaluži vlastnej krvi a sotva dýchal. Vedľa neho sa zvíjala žena s hlbokými ranami na celom tele. Tento pohľad sa opakoval kamkoľvek sa pozrel.

Všimol si však, že pár ľudí utŕžilo len ľahké škrabance, no aj tak nedokázali vstať. Tackali sa ako opilci pred dedinskou krčmou.

Alon sa pokúsil jedného chlapa postaviť na nohy, ale márne. Ten chudák len vyplašene pozerol kade tade okolo seba, akoby ani nevedel kde sa nachádza. Snažil sa niečo povedať, no dokázal zo seba vydať len nezrozumiteľné bľaboty.

„Hej!“ zakričal Alon na baróna. „Čo budeme robiť?“

Barón si otvoril priezor prilby. Odhalil strhanú a spotenú tvár. „Neprežijú. Nikto to neprežije. Keď niekoho pohryzie, alebo poškriabe netvor, tak je po ňom. Roznášajú akúsi nákazu. Človek umrie v mukách.“

„Stačí škrabanec?“

„Áno. Preto sú všetci mimo. Už som to videl. Niekoľko ľudí z tábora tak zomrelo. Nie je to pekný pohľad. Stačí škrabanec a hotovo. Nákaza účinkuje takmer okamžite. Pri ľahkom zranení

vydrží človek nanajvýš jeden deň, ale trápi sa. Nedokáže vstať a už vôbec nie chodiť.“

„Jeden ma poškrabal.“ Alon mal na krku hlboké škrabance od pazúrov.

„Ako to, že stojíš na vlastných nohách? Ako sa cítiš?“

„Nič mi nie je.“

„Dúfajme,“ riekol barón.

„Čo budeme robiť?“ spýtal sa Alon. „Môžeme tým ľuďom nejako pomôcť?“

Barón nesúhlasne pokýval hlavou. „Nie, ale môžeme ich zbaviť utrpenia.“

„Rozumiem,“ prikývol Alon a vytasil meč.

Na širokej lesnej ceste ostali ležať telá mŕtvych mužov a žien. Každému ostala na hrudi bodná rana a prepichnuté srdce.

Alon a barón Herald Steman utekali preč. V rukách držali meče. Po čepeliach stále stekali kvapky čerstvej ľudskej krvi.